

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Piotr Mirek

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **K. B.**

skazanego za czyn z art. 244 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 marca 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radziejowie

z dnia 4 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 61/23,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku orzeczenia o
środku karnym, o którym mowa w art. 43a § 2 k.k. i w tym zakresie
przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w Radziejowie.**

UZASADNIENIE

K. B. został oskarżony o to, że w dniu 19 lutego 2023 r. w miejscowości S. gm. B. kierował motorowerem marki [...] o nr rej. [...] po drodze publicznej, posiadając sądowy zakaz kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi orzeczony przez Sąd Rejonowy w R. sygn. akt [...], obowiązujący od 14 grudnia 2022 r. do 12 czerwca 2023 r., tj. o czyn z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy w Radziejowie wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 61/23, uznał K. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 244 k.k., po zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 30 godzin miesięcznie. Na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. Orzekając o kosztach, zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty, a wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia z dniem 12 kwietnia 2023 r.

Kasację od opisanego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym, w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o świadczeniu pieniężnym, o którym stanowi przepis art. 43a § 2 k.k. na niekorzyść oskarżonego K. B. Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43a § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2023 r., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego K. B. - w związku ze skazaniem za popełniony w dniu 19 lutego 2023 r. czyn zabroniony z art. 244 k.k. - świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie co najmniej 5 000 złotych, podczas gdy zgodnie z przywołanym przepisem, w razie skazania m.in. za przestępstwo określone w art. 244 k.k. orzeczenie świadczenia pieniężnego ma charakter obligatoryjny” - i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Radziejowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, wniesiona przed upływem roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia (art. 524 § 3 k.p.k.), jest oczywiście zasadna i jako taka podlegała

uwzględnieniu w całości w trybie art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Obraza prawa materialnego ma miejsce m.in. w przypadku, gdy sąd nie zastosuje określonego przepisu z tego obszaru prawa, chociaż jego zastosowanie było obowiązkowe. Przypadek taki zaistniał w rozpatrywanej sprawie, bowiem Sąd meriti nie zastosował wobec ówczesnie oskarżonego K. B. przepisu art. 43a § 2 k.k., chociaż miał obowiązek to uczynić. Wymieniony przepis w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2023 r. stanowi, że w razie skazania sprawcy m.in. za przestępstwo z art. 244 k.k. sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych, do wysokości określonej w § 1, tj. do 60 000 zł. Przypisany K. B. czyn zakwalifikowany z art. 244 k.k. został popełniony przez skazanego w takim czasie, że - jak zaznaczono - orzeczenie wspomnianego świadczenia było obligatoryjne, zatem niewydanie tego rozstrzygnięcia skutkuje rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniem art. 43a § 2 k.k.

Stwierdzenie, że sygnalizowane w kasacji uchybienie rzeczywiście zaistniało, nakazywało uchylić wyrok w zaskarżonej części, tj. niezawierającej orzeczenia o środku karnym, o którym mowa art. 43a § 2 k.k. (art. 425 § 2 zd. drugie k.p.k. dopuszcza zaskarżenie tylko braku określonego rozstrzygnięcia, co zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. determinuje treść orzeczenia) i przekazać sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radziejowie, który wyda stosowne orzeczenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[PGW]

[ał]